

ACHTER DE LIJNEN ZIE IK DE DEUR VAN BETTY!

Ik loop ernaartoe en pak de deurknop vast.

Als ik er tegenaan duw, sta ik voor een ruimte vol met spiegels. Aan alle wanden hangen spiegels, grote en kleine, antieke en moderne, onder en boven, links en rechts, voor en achter me... En overal zie ik mijn spiegelbeeld. Ik word bijna duizelig.

'Nu moet je alleen verder, Lia.'

O nee, zo gemakkelijk komt Zwaan niet van me af.

'Je hebt gezegd dat je me antwoorden zou geven, Zwaan. Je hebt het beloofd.'

'Oké, stel me maar een vraag, één vraag. Dan zal ik proberen die te beantwoorden.'

Eén vraag, meer niet?

'Hoe wisten jullie dat ik een deuropener ben?'

'We hebben je nog niet zo lang geleden ontdekt. Tot nu toe was je een soort stille deuropener. Ongetrainde deuropeners hebben meestal niet zoveel kracht, en de kans is klein dat iemand ze ooit vindt. Maar jij bent juist erg sterk en je hebt in je eentje je krachten geoefend. Daarom konden we je vinden. We hadden geluk dat we de eersten waren. En nu opschieten, laat maar zien waar je toe in staat bent en ga snel naar buiten. De klok tikt door en je wilt niet voor eeuwig opgesloten zitten in het hoofd van Betty, toch?'

Ze zegt het met een glimlach, maar niet alsof ze het leuk vindt. Ze zegt het met een ironische ondertoon. Volgens het woordenboek houdt dat in dat 'iets het tegenovergestelde betekent van wat er gezegd wordt, meestal op een spottende manier'.

Het is niet zo dat ik de hele tijd met een woordenboek rondloop, maar deze definitie ken ik uit mijn hoofd omdat ik hem ooit heb opgezocht en zo leuk vond dat ik besloot hem te onthouden. Zo ben ik nu eenmaal.

Daarna vertrekken Zwaan en Slang weer.

Ik richt mijn aandacht op de spiegelzaal.

In werkelijkheid laten niet alle spiegels hetzelfde zien. Dat wil zeggen, in alle spiegels zie ik mezelf, maar steeds op een andere plek. Als ik naar links kijk, zie ik de koffiepote op tafel en alles wat daarbij hoort. Als ik naar rechts kijk, zie ik mezelf in een soort pakhuis vol met stof en spinnenwebben. Als ik voor me kijk, zie ik mezelf in de operatiekamer van een ziekenhuis en als ik achter me kijk, zie ik hoe ik omringd ben door duisternis.

Ik begrijp er niets van. Er moet wel iets goed mis zijn met Betty. Hoe komt ze aan zo'n huisje? En ik sta aan de grond genageld: ik heb geen idee hoe ik verder moet. Ik neig ernaar om te schreeuwen en Zwaan te roepen. Eerst zag ik geen enkele deur en nu zie ik er een in elke muur, maar bij allemaal krijg ik een slecht gevoel. Ik moet naar buiten, de tijd vliegt en ik moet eruit.

Ik besluit de deur te openen bij de spiegel waar ik mezelf in een poppenhuis zie. Ik loop naar binnen en kom in een kleinere ruimte waar twee keer zoveel spiegels zijn als in de ruimte daarvoor. Op de gok kies ik een andere deur, die ik opendoe. En nog een. En weer een. Ik doe de ene na de andere deur open en elke keer verandert de achtergrond waarin ik mezelf zie: op een begrafenis, in een zaal vol met wiegjes, met de armen van een ander kind om me heen, in het park, in de achtbaan...

Nu snap ik het! Dit zijn de herinneringen van Betty. Als mijn spiegelbeeld tussen haar herinneringen blijft dwalen, wil dat zeggen dat ik het risico loop om voor altijd in de spiegels gevangen te blijven. Dat nooit!

Terwijl ik me zo klein mogelijk maak, ren ik verder.

De ruimtes worden steeds smaller. Ik stik bijna. Nu zie ik in alle spiegels het beeld van Betty naast dat van mij. Ik kan niet blijven staan, ik weet dat ik moet rennen. Ik ben opnieuw in het poppenhuis, dat deze keer veel kleiner is.

Mijn hoofd raakt het plafond en mijn knieën doen pijn van het kruipen.

Op handen en voeten kruip ik rond, gevangen in een doolhof van spiegels. Ik probeer ze kapot te slaan, maar iedere keer dat ik dat doe, zie ik het spiegelbeeld van een slang naast ons, naast Betty en mij. Hoe harder ik sla, hoe groter de slang wordt. Ik weet dat hij me zal verslinden, ik weet dat hij zich om mijn lichaam zal slingeren en me zal doden. Ik kan niet meer... De muren komen op me af... Ik word verpletterd... Ik kan me niet bewegen... Ik kan niet verder... Ik kom er niet langs...

Ik schreeuw nééé!!

Ik schreeuw uit alle macht en alle ramen breken. Ze springen kapot. Niet een blijft er heel. Voor me zie ik de uitgang. Ik kan niet meer, maar ik vind ergens nog de kracht om ernaartoe te rennen. Er zit een raampje in het midden van de deur en daardoorheen zie ik de echte wereld. Aan de andere kant staan Betty en ik met onze handen vast in de bibliotheek.

Op de deur staan letters, maar als ik die op de gewone manier lees, kan ik geen code ontdekken.

Er zijn vijftig minuten verstreken. Ik heb nog maar tien minuten om de deur open te maken en uit deze nachtmerrie te ontsnappen.

KAST
LACH
SCHOOL
STER
WEG
ZON
AVOND
LIEFDE
BEER
DROOM
AUTO
ZINGEN
REGEN

